

דוד גורדון ז"ל
מהרהורי ליבי

רציתי לצייר את הפורטרט של דוד אך אני מתקשה לעשות זאת. ההתבוננות בפניו של דוד גורמת לי עצבות וחוסר יכולת לבצע זאת בשלב הזה יכול להיות שזה יבוא עם הזמן

דוד היה בשבילי ...
אשיות מיוחדת עבורי ואנסה בכמה שורות להגדיר
מה שדוד היה בעבורי.

דוד, מאחד, מגבש, הנותן תשומת לב קטנה בברכה ליום הולדת, ובחגים,
במפגשים משותפים בתחילה ובסיום כמידי שנה, באווירת אוכל ומוסיקה
בהרגשה של כולם ביחד ...

דוד, מרגיע, מנחם,
בימים הכי קשים, הקשיב, התעניין, והרגיע....

כמידי יום מצא זמן לשיחת קפה בבוקר של יום עבודה
יש לי עבודת בילוש בשבילך. כך היה אומר.
אך גם ידע לתת ציונים על "עבודת הבילוש".
ובסיכומו של יום "הספקנו היום!!!" אושר על פניו!!

דוד ידע לפרגן, שיבח כשצריך. כעס כשצריך.
הוא תמיד הציג אותי וכחברה וכידידה כצוות לעבודה.
מילת תודה תמיד היתה שגורה בפיו.

דינה אשתו ובנותיו הוזכרו כמעט בכל שיחה, היה אומר: התייעצתי עם דינה והיא חושבת
ש.... דינה היית איתו בעבודה במחלקה כמעט כל היום בלי נוכחותה הפזיזת.

דוד השאיר חלל ריק במחלקה "הוא נעלם לי"
שמו מוזכר בכל דבר שאני עושה.

ועצם המחשבה שהוא איננו איתנו מצמררת אותי.

דוד הופיע לי בחלום שבוע אחרי מותו.
דוד עמד במסדרון עם התיק שלו עם חולצה ורודה ומכנסים בצבע חום
מביט במסדרון וכועס..... התעוררתי.....למה דוד כועס?

הכעס בחלום בעיני על שנטש טרם זמנו את העולם הזה
חייו נקטעו באמצע עשייה מרובה.
הוא לא הספיק את מה שהוא תכנן.

הוא בזכרוני תמיד
מיקי